Visky András

Hetedik beszéd. Rebarbara

PRÓZA - TÁRCATÁR - LXVIII. évfolyam, 28. szám, 2024. július 12.

Amikor a *Hiszekegy*ben a test feltámadásához jutottunk, én a mondatot mindig felütéssel kezdtem: nem. Nem hiszem. Lehetségesnek tartom amúgy, szép is volna, de hát mindenestől fogva szükségtelen és értelmetlen. Mi lesz velem, ha a pubertás kori testemben támadok fel. Amikor gonosz szőrök kerítettek hatalmukba, és én nem tudtam, hogyan szabaduljak tőlük. A test feltámadását csak gyalázatos ítéletként tudtam elképzelni. Megszégyenítésem végső liturgiája. Nem hiszem, hogy hinnem kellene benne. Bemondok valami sorszámot, a karszám lesz az, gondolom, amit az iskolában viseltem, kiadják a mélyhűtött ruhatárból a hústestet, én meg belebújok a mások által eldöntött meztelenségbe. Hogy azután egy örökéleten át viseljem, annyi ismerős szeme láttára.